

[Gert Petersen]

Kun derved, kun ved et sådant opgør, kan man forhindre, at antallet af arbejdsløse vil vokse med nye hundredtusinder i de kommende år, og at udstødelse af arbejdsmarkedet og social nød vil antage endnu mere katastrofale former. Men tør socialdemokratiet det? Vil regeringen det, eller vil den blive ved med at sætte sig mellem to stole – med det resultat, at krisen bliver værre og værre?

Socialistisk folkeparti er rede til samarbejde om en politik, som indebærer samfunds- overtagelse og samfundsindflydelse på afgørende økonomiske magtpositioner, som indebærer en ægte demokratisering af forholdene og magten på arbejdspladserne, som indebærer en skabelse af en lønarbejdermagt eller -modmagt i form af lønarbejderstyrede fonde. Socialistisk folkeparti erkender, at landet er i en vanskelig situation, og at kriser og internationale bytteforhold har gjort os fattigere. Derfor vil vi ikke bilde nogen ind, at disse problemer kan løses på en eller anden mirakuløs måde, men vi ønsker, at krisen skal imødegås på lønarbejdernes betingelser og i overensstemmelse med deres interesser. En sådan politik er socialistisk folkeparti villigt til at samarbejde om, og vi opfordrer socialdemokratiet til at holde op med at gå til bal i den borgerlige og i stedet interessere sig for et samarbejde baseret på arbejderbevægelsens og arbejderpartierne principper.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg skal til indledning gøre nogle bemærkninger om de udenrigspolitiske forhold, som desværre ikke fremviser noget lyst billede.

De to supermagter fortsætter og forstærker deres gigantiske oprustning og våbenkapløb. Tendenserne hertil er yderligere forøget efter præsidentskiftet i USA. Det sker på et tidspunkt, hvor verdens problem er knappe ressourcer, som skulle stilles til rådighed for opfyldelse af ægte menneskelige behov, og det sker på et tidspunkt, hvor det dominerende problem for verden er en urimelig og skæv fordeling af de knappe ressourcer. Det er en tragedie, at der sker en stadig forøgelse af oprustningen, at der anvendes stadig flere ressourcer globalt på oprustningen, og at ødelæggelsesmidlernes omfang og effektivitet forøges dag for dag. For hver eneste dag, der går i disse år, bliver ødelæggelsesmidlernes effektivitet og omfang stadig større. Verden

er på en kurs, som i sin helhed er totalt fornuftstridig, farlig og en trussel imod menneskehedens fremtid.

Dette perspektiv må spille ind i vore egne overvejelser vedrørende udenrigspolitik, u-landspolitik og forsvarspolitik. Vi noterer med tilfredshed, at spørgsmålet om Norden som atomvåbenfri zone for alvor er sat på dagsordenen. Det er det folkeligt, men det er det også politisk og blandt de nordiske landes regeringer. Vi er af den opfattelse, at det i den kommende tid er særlig vigtigt for den danske regering at gøre en indsats for at undgå ulykkelige beslutninger om forøgelse af atomkapløbet i Europa. Danmark har et ansvar, vi har vores vægt at lægge i vægtskålen i denne sag. Det er givet, at Danmark under ingen omstændigheder selv skal modtage nye fremføringsraketter – det er fastslået – men det er også vigtigt, at vi inden for NATO arbejder for at undgå beslutninger, der kan blive katastrofale og videreføre atomkapløbet i Europa.

Der er i Europa omkring os både socialdemokratiske og socialliberale partier og kræfter, der modarbejder en sådan udvikling, og det er en dansk opgave at finde sammen med disse kræfter for at forsøge at påvirke de beslutninger, som skal træffes. Danmark må ikke som sidst lade sig tage på sengen og være uforberedt i denne diskussion, men må aktivt forberede sig på at påvirke beslutninger.

Vi er i det radikale venstre tilfredse med, at der i år sker en forøgelse af u-landsbevilningerne med 120 mill. kr. Det er en stigning på 0,03 pct. af bruttonationalproduktet. Det er et skridt på vejen til det, som bør være vores mål: at nå op på 1 pct. af bruttonationalproduktet i u-landsbistand. Det er vigtigt, at vi sætter os det mål, og at vi når det, og vi vil arbejde for, at det kan ske.

Med hensyn til forsvarspolitikken er vi i den lidt besynderlige situation, at den nuværende forsvarsordning faktisk udløb pr. 1. april i år, og det er egentlig meget betegnende, for tiden er løbet fra den ordning. 1973-ordningen er i dag ikke brugbar. At udfylde 1973-ordningen vil kræve større stigninger på forsvarsbudgettet, end nogen er villig til at ofre. Det gælder også venstre og de konservative, CD og kristeligt folkeparti, som i deres seneste udspil nok siger, at de vil nå 1973-ordningens styrkemål, men som ikke